

ричашь ма неблагоприятна : не, не, моето сърдце заслужва голъма обсада. Че що ли не ми кажешъ какво си направилъ за да повѣрвамъ на всегдашната ти любовь ?

— Аннито, обичамъ та отъ двѣ години.

— Какво ! двѣ цѣлы години. Чудно постоянство, достойно да са вѣспѣе отъ бждщитѣ вѣкове. На гроба ти ще четятъ знаменитыя този надгробенъ надпись. « Тука лежи Джимъ Майориванкъ, първообразътъ на любовницитѣ ; той двѣ години наредъ обича все една жена, и прѣстанъ да ѝ обича щомъ са ожени за нея. »

— Кажи ми какво трѣба да сторѣхъ, Аннито ?

— Обычай ма петъ шесть години еще и послѣ ела да ми поискашь ржката. . . . Тогазь ти са обѣщавамъ че ще си помислѣхъ серіозно за тѣзи работѣ. Азъ съмъ на осемнайсетъ години : думать че съмъ хубава : баща ми е първыйтъ фабрикантъ на *виски* (ракія) въ Мериландъ и своя воля нема освѣнѣ моята. Съгражданитѣ ми, и ты въ числото имъ, ма почитатъ, като намѣрватъ моитѣ каприциѣ за пріятны, а съгражданкитѣ ми съ съ зѣбы да ма изедѣтъ отъ зависть ; че мѣнувамъ ли азъ туй си прѣкрасно положеніе за единъ съпругъ грубъ, ревнивъ, тягостенъ който да бди съкога подирѣ ми, и да иска да са заровѣхъ съ кѣщнитѣ работы и да ми приказва за спекулацитѣ си, за памука, за хранитѣ, да ма поучава на економіи, да ми глуши ушитѣ съ по-